

Zuzana Csontosová

Majstrík a Krasomilka

Ilustrovala Jana Nachlingerová

Albatros

Majstrík a Krasomilka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Csontosová
Majstrík a Krasomilka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

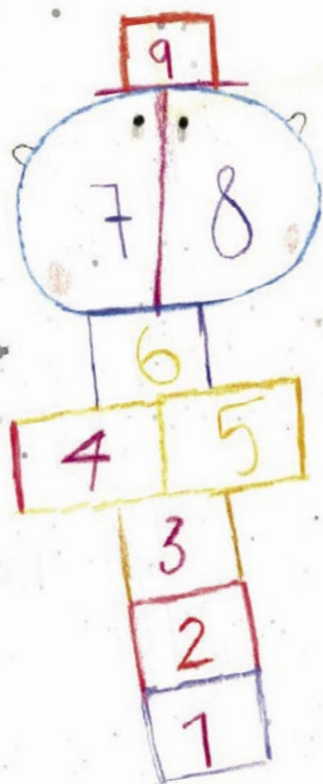
Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zuzana Csontosová

Majstrik
a
Krasomilka

Zuzana Csontosová

Majstrik a Krasomilka

Ilustrovala Jana Nachlingerová

Albatros

I.

Hovorí sa, že svet je dnes menší. A to preto, že sa veľmi rýchlo dostaneme hoci aj na druhý koniec sveta. Kedysi sme museli do Ameriky cestovať celé mesiace, a teraz tam preletíme za jeden deň.

Podobne je to aj s rozprávkami. Kedysi sa rozprávky začínali: *za siedmimi horami a za siedmimi dolami* alebo *d'aleko-pred'aleko, kde sa voda sypala a piesok sa lial...* Okrem toho, že rozprávková krajina bola taká vzdialená, kníh bolo málo a deti museli čakať, kým im niekto príbeh porozpráva.

Dnes je to už inak. Detských kníh sú plné knižnice, natlačené sú sa na preplnených policiach v kníhkupectvách... A doma si

môžeme zapnúť tablet alebo počítač, kde sa rozprávkové bytosti v momente zjavia.

Keby to Majstrík s Krasomilkou vedeli, možno by nežili tak dlho mimo nás ľudí. Nečudovali by sa, že pri toľkých rozprávkach na ne deti zabudli.

Pred rokmi ich vymyslel jeden chlapček s dievčatkom, pretože radi vyrábali nové veci. Večer vždy snívali o tom, že im škriatok Majstrík s vílou Krasomilkou pošlú tie najlepšie nápady.

Keď sa deti ráno zobudili, hneď vedeli, ako si kdečo vyrobiť z vecí, ktoré našli doma, vonku na záhrade alebo v lese. Raz to bola loďka s plachtou zo starej páskovanej košele, inokedy zase veselé zvieratká z čerstvo napadaných gaštanov.

Majstrík s Krasomilkou im to radili vo farebnom sne. Ale to už bolo dávno. Deti vyrástli a na Majstríka s Krasomilkou zabudli. Víla so škriatkom však žili ďalej v čarovnom svete fantázie. A všetko sa zdalo byť v poriadku, až kým sa k nim jedného dňa nedostala z nášho sveta znepokojujúca správa.

II.

Vonku to vôbec nevyzeralo na pekný deň. Najskôr sa k sebe natisli ťažké čierne mraky, potom sa na nebi zablysko, lesom sa ozvalo silné hrmenie a na zem začali padať veľké dažďové kvapky. Krasomilka len tak-tak stihla dobehnúť na návštevu k Majstríkovi.

„Pozri, teraz už padajú krúpy veľké ako lieskovce! Prišla som k tebe práve včas!“ spustila víla, len čo za sebou zatvorila ťažké dvere.

Majstrík na to neodpovedal. Smutne sedel v prútenom hojdacom kresle a hľadel von oknom. Na stole mal rozložené noviny. Jeho kamarátka sova mu ich občas nosí zo sveta ľudí.

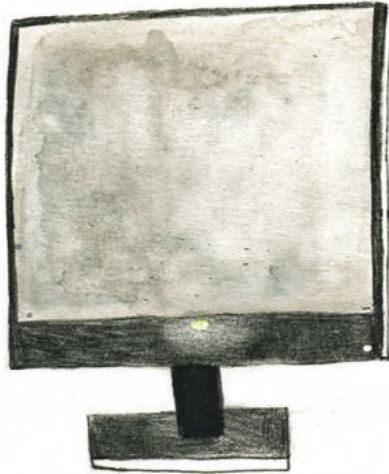
„Som rád, že si prišla,“ začal Majstrič po chvíli. „Počúvaj, aký článok som čítal v novinách. Volá sa *Ako žijú dnešné deti*. Predstav si, je plný klamstiev. Doteraz som si myslel, že sa v novinách píše vždy pravda.“

„A čo tam písali?“ vyzvedala víla.

„Už prvá veta je nezmysel: Deti sa dnes nevedia samy hrať. Už si to niekedy počula?“

Krasomilka nadvihla obočie: „Čo je to za hlúposť? Pokiaľ viem, najväčšia zábava bola odjakživa s deťmi.“

„Ďalej písali, že deti nerady niečo vymýšľajú, čítajú, tvoria a dokonca vraj nechodia von, ale sedia zavreté doma a pozerajú na... ako sa to len povie...“ rozpamätával sa škriatok a vzal do rúk noviny. „Mo-ni-tor!“

„A to je čo?“

„Vraj nejaký obraz, v ktorom sa veci hýbu. A to majú namiesto naozajstnej hry.“

„To sa mi nezdá,“ zamyslela sa víla.

„Veď vravím, nezmysly a klamstvá,“ opakoval Majstriček.

Obaja o tom premýšľali a potom spolu vyšli na terasu. Svrone tvrdili, že v novinách si vymýšľajú, lenže vnútri im niečo navrávalo, že...

„A čo ak je to pravda?“ tíško sa spýtala Krasomilka. „Tiež som už počula o tom, že deti dnes žijú inak. Kedysi si zobrali papierovú škatuľu a vyrábali si z nej dom pre bábiky alebo železničnú stanicu. Aj nás dvoch si deti vymysleli, aby sme im pomáhali tvoriť pekné veci. Pamätáš sa? Ale čo ak už deti nemusia nič vymýšľať? Teraz vraj dostanú dom pre bábiky s oknami, záclonami aj celým nábytkom bez námahy v hračkárstve.“

„Bez detskej fantázie neprežijeme. Budeme tu len dovtedy, pokiaľ nás budú deti poznať,“ nešťastne zhodnotil Majstrík. „Ak prestanú tvoriť, začneme sa zmenšovať, až sa úplne stratíme!“

Kamaráti dlho do noci premýšľali, ako by sa mohli zachrániť. Krasomilka navrhla, aby to išli zistiť priamo medzi deti. Majstríkovi sa nápad najskôr nepozdával. Nikdy predtým v ľudskom svete neboli. No Krasomilka ho presvedčila, že nemajú čo stratiť. Ak ich už deti nebudú poznať, postupne sa scvrknú tak, že by sa mohli utopiť hoci aj v dažďovej kvapke.

III.

Ráno prišla Krasomilka za Majstríkom už na svitaní. Veľmi rada cestovala. Preto ju potešilo, keď ju Majstrík prekvapil. Zostrojil malé lietadlo. Neraz spolu lietali ponad krajinu fantázie. No dnešná cesta bola niečo celkom nové! Kým na Krasomilkinej tvári bolo vidieť nadšenie, Majstríkovi sa nad čelom zjavila ustaraná vráska. Ešte nikdy neboli tak ďaleko...

Majstrík dobre utesnil dvere a okná na domčeku, sadol si ku kormidlu lietadielka a Krasomilka sa uvelebila vedľa neho.

Len čo preleteli ponad rozprávkový les, víla otvorila červenú cestovnú tašku, ktorú si ušila práve na takúto príležitosť. Majstrík sa pousmial. Presne vedel, čo bude nasledovať. Krasomilka vytiahla dve malé okrúhle misky

s tvarohovým koláčom, ktorý zdobili sladké jahody, vrečko s malými syrovými rožtekmi a dokonca aj dve bodkované šálky, do ktorých naliala z termosky horúcu čokoládu. Celou cestou pritom obdivovala svet pod nimi a nezabudla upozorniť Majstríka na všetko pekné, čo si všimla.

Cesta do nášho sveta trvala škriatkovi a víle tri dni, im však ubehla tak rýchlo, akoby to bolo len pár hodín. Keď začali rozoznávať ľudské obydľia, premýšľali, kde by mohli pristáť.

„Ešte nie, je tu málo domov. Čo keď tu nebyvajú žiadne deti?“ radila Krasomilka, keď leteli ponad malú dedinku pri veľkej rieke. „Hneď pri tomto lese tiež nie, to bude ako u nás doma, a my sme predsa chceli vidieť niečo nové.“

A tak zašli ďalej až do jedného veľkého rušného mesta a vybrali si tehlovú štvorposchodovú bytovku. Krasomilke padla do oka kvôli balkónu husto obrastenému brečtanom, ktorý bol celkom hore pod strechou.

Tu určite musí bývať veľa ľudí, hovorili si v duchu a opatrne pristáli na parapete prvého okna, kde sa svietilo. Záves bol zatiahnutý len dopoly, preto mohli ľahko vidieť dnu.

„Toto vyzerá ako detská izba. Pozri, koľko je tu hračiek. A vraj deti sa nevedia hrať! Určite tu byvajú aspoň štyri,“ zhodnotila hrdo Krasomilka.

